

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a Antonína Koukala v právní věci **žalobce S. O.,** zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 8. 2002, čj. OAM-1987/AŘ-2001, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 59 Az 287/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. října 2003, č. j. 59 Az 287/2003 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 8. 2002, čj. OAM-1987/AŘ-2001, byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 9. 2001, čj. OAM-9232/VL-16-04-2001, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), současně rozhodl žalovaný, že žalobce nesplňuje důvody udělení azylu podle § 13 odst. 1a 2 a § 14 zákona o azylu a že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí ministra vnitra, napadl žalobou výroky rozhodnutí v celém rozsahu pro nezákonnost spatřovanou v porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. – správní řád, s tím, že správní orgán nezjistil úplně a přesně skutkový stav před vydáním rozhodnutí, v důsledku toho nesprávně posoudil žádost o azyl, správní orgán nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání rozhodnutí, uvádí, že ministr vnitra přehlédl při vydání rozhodnutí hlavní příčinu podání jeho žádosti o azyl – tedy že je mu vyhrožováno útokem na zdraví a možná i život ze strany příbuzných jeho a jeho snoubenky. V replice k vyjádření žalovaného uvedl žalobce, že žádost o udělení azylu podal z důvodu náboženského útlaku ze strany státních orgánů domovské země, tyto skutečnosti uváděl již při pohovoru před správním orgánem, kde uvedl, že jeho rodiče jsou vyznání pravoslavného, kdežto jeho snoubenka řecko-katolického, příbuzní zastávají funkce ve státních orgánech a policii, snažili se působit z této pozice na jeho snoubenku, žalobce vyjádřil přesvědčení, že právě z toho důvodu zařídili, že nemohl sehnat práci, požádal, aby soud vyslechl svědky – jeho snoubenku a paní M. Ch., které se k náboženskému útlaku žalobce mohou vyjádřit.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 21. října 2003, č. j. 59 Az 287/2003 - 39 tak, že žalobu zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud žalobními body podrobně zabýval, uvedl, že podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Ve správním řízení žalobce popsal podrobně svůj průběh cesty do České republiky, bylo nepochybně prokázáno, že měl v průběhu cesty přes území Polska možnost volného pohybu, na hranicích byl dvakrát v kontaktu se státními orgány Polska, měl tedy možnost požádat o azyl v Polsku, což neučinil, neboť, jak sám prohlásil, jeho záměrem bylo požádat o azyl v České republice. Soud uvedl dále, že se správní orgán podrobně zabýval Polskem jako bezpečnou třetí zemí a právní úpravou azylového řízení v Polsku, v tomto bodě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a uvedl, že správní orgán dospěl ke správnému závěru, když žádost žalobce o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se rovněž ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, když uvedl, že pokud je žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná, již se správní orgán nezabývá důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. K důvodům pro udělení azylu, žalobcem sděleným až v replice nemohl soud vzhledem k ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. přihlížet, neboť tyto byly uvedeny až po lhůtě pro podání žaloby. K námitkám žalobce, týkajícím se porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu uvedl soud, že námitky byly nadsazeny pouze v obecné rovině, přesto soud shledal, že rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, za tím účelem si správní orgán opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, rozhodnutí je řádně zdůvodněno. Ze všech uvedených důvodu soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost.

Kasační stížnost podal stěžovatel osobně dne 5. 12. 2003, napadený rozsudek byl stěžovateli doručen dne 21. 11. 2003, kasační stížnost byla podána včas.

Kasační stížností napadá stěžovatel výrok napadeného rozsudku v celém rozsahu, podání kasační stížnosti opírá o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., namítá, že správní orgán i soud nesprávně posoudil právní otázku a sice, zda je možno na stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když již v pohovoru před správním orgánem uváděl, že jeho rodiče jsou vyznání pravoslavného, jeho snoubenka je vyznání řecko-katolického a otázka víry je pro jeho rodiče zásadní, že by byli schopni pomocí široké rodiny žalobce i jeho snoubenku zlikvidovat, vyjádřil přesvědčení, že jeho rodiče zařídili i to, že nemohl ve své vlasti sehnat žádnou práci, z uvedených důvodů má za to, že mu měl být udělen azyl podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je ve své zemi perzekuován pro své náboženské přesvědčení. Stěžovatel upozorňuje na metodologickou Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, v níž se uvádí, osoby mohou být považovány za pronásledované i ze strany obyvatelstva, pokud takové pronásledování či diskriminaci státní orgány tolerují.

Důvod pro kasační stížnosti spatřuje žalobce rovněž v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě nedostatečně zjištěného stavu bylo rozhodnuto nespravedlivě.

Jako důvod podání kasační stížnosti spatřuje stěžovatel i v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Stěžovatel je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění rozhodnutí považuje za nedostatečné, trpí vadou neodstranitelnou, proto je nutno takové řízení zopakovat.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rovněž aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti podané kasační stížnosti, přezkoumal tedy nejprve, zda kasační stížnost je podána včas a zda je přípustná. Rozsudek soudu, napadený kasační stížností, byl stěžovateli doručen dne 21. 11. 2003, kasační stížnost byla podána věcně i místně příslušnému krajskému soudu dne 5. 12. 2003 a je podána včas. Kasační stížnost je přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud je při přezkoumání rozsudku soudu, napadeného kasační stížností vázán důvody kasační stížnosti; to však neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Rozhodování soudu o kasační stížnosti je ovládáno principem kasace, soud tedy provádí jen důkazy nezbytné k tomu, aby mohl rozhodnout, v rámci své přezkumné činnosti sleduje, jak soud, který ve věci rozhodoval, zhodnotil důkazy, jak se vypořádal s tvrzením

žalobce a důkazy navrženými či předloženými, přičemž nové důvody, které nebyly stěžovatelem uplatněny v předchozích řízeních, nelze v kasační stížnosti úspěšně uplatnit.

Kasační stížnost podal stěžovatel z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež mělo spočívat v tom, že soud i žalovaný nesprávným způsobem posoudil právní otázku, tedy, zda je možno na stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, když již v pohovoru před správním orgánem uváděl, že jeho rodiče jsou vyznání pravoslavného, jeho snoubenka je vyznání řecko-katolického a otázka víry je pro jeho rodiče zásadní, že by byli schopni pomocí široké rodiny žalobce i jeho snoubenku zlikvidovat, vyjádřil přesvědčení, že jeho rodiče zařídili i to, že nemohl ve své vlasti sehnat žádnou práci, z uvedených důvodů má za to, že mu měl být udělen azyl podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je ve své zemi perzekuován pro své náboženské přesvědčení. Stěžovatel upozorňuje na metodologickou Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, v níž se uvádí, osoby mohou být považovány za pronásledované i ze strany obyvatelstva, pokud takové pronásledování či diskriminaci státní orgány tolerují.

Stěžovatelem uváděné pochybení v postupu soudu však Nejvyšší správní soud neshledal.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Soud v předcházejícím řízení prověřil správní spis žalovaného, zjistil, že sám stěžovatel v azylovém řízení prohlásil, že do České republiky přicestoval z Polska, ve správním řízení popsal podrobně svůj průběh cesty do České republiky, bylo nepochybně prokázáno, že měl v průběhu cesty přes území Polska možnost volného pohybu, na hranicích byl dvakrát v kontaktu se státními orgány Polska, sám v pohovoru vedeném v rámci správního řízení uvedl, že měl sice možnost požádat o azyl v Polsku, což neučinil, neboť, jak sám prohlásil, jeho záměrem bylo požádat o azyl v České republice. Správní orgán i žalovaný, jak uvedl soud v předchozím řízení, se podrobně zabýval Polskem jako bezpečnou třetí zemí a právní úpravou azylového řízení v Polsku, v tomto bodě odkázal soud na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu a uvedl, že správní orgán dospěl ke správnému závěru, když žádost žalobce o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rovněž nebylo nikterak prokázáno, že by v případě stěžovatele stát původu byl pro něho nebezpečný. Skutečnost, že rodiče stěžovatele nesouhlasili se sňatkem svého syna z náboženských důvodů, není rovněž důvodem pro udělení azylu v České republice.

V takovém případě správní orgán posuzoval důvody uvedené stěžovatelem, není jeho povinností vyhledávat další důvody, stěžovatelem neuváděné. Pokud stěžovatel uvádí v kasační stížnosti nové skutečnosti, týkající se jeho údajného pronásledování rodinným klanem, který jej pronásleduje a údajně způsobil, že stěžovatel na Ukrajině nemohl sehnat práci, pak taková námitka je ve vztahu k rozhodování o kasační stížnosti nerelevantní. Správní orgán i soud v předchozím řízení se zabývaly podrobně všemi námitkami, které stěžovatel v těchto řízeních uplatnil.

Stěžovatel uvedl jako důvod podání kasační stížnosti rovněž ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když uvedl, že žalovaný při svém rozhodování dostatečně neprovedl dokazování a na základě takto nedostatečně zjištěného stavu bylo rozhodnuto nespravedlivě.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z uvedeného je však zřejmé, že takové tvrzení stěžovatele, kterým se domáhá nápravy vydaného rozhodnutí a rovněž tak jeho argumentace musí být konkrétní, musí tedy uvést, jaké důkazy nebyly správním orgánem provedeny, popřípadě jaké stěžovatelem navržené důkazní prostředky žalovaný neprovedl či neopatřil, aniž by uvedl důvod takového svého postupu.

Naopak, je zřejmé z předloženého správního spisu, že stěžovatel měl možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí žalovaného, sám v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu uvedl, že nežádá žádného doplnění podkladů pro rozhodnutí, že byl seznámen s obsahem zpráv, jež měl správní orgán k dispozici pro posouzení žádosti o udělení azylu. Pokud v průběhu celého správního řízení nepožádal stěžovatel o doplnění případných důkazních prostředků, jež by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí žalovaného, nelze se nápravy domáhat v kasační stížnosti. Takovou námitku považuje Nejvyšší správní soud rovněž za nedůvodnou.

Jako důvod podání kasační stížnosti spatřuje stěžovatel rovněž v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění rozhodnutí považuje za nedostatečné, trpí vadou neodstranitelnou, proto je nutno takové řízení zopakovat.

Stěžovatel však v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž by uvedl, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností je však stiženo nemožností jejich přezkoumání soudem.

Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, proto nemůže stěžovatel úspěšně v kasační stížnosti namítat, že nebyl správním orgánem či soudem v předcházejícím řízení zjištěn důsledně skutečný stav věcí, aniž by sám uvedl skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

Protože institut azylu slouží k ochraně osob, které jsou na území států, jehož jsou občany, pronásledováni, nelze takový institut využít k legalizaci pobytu cizince na území České republiky z důvodů, jež nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu zákona o azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu právo na náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu